

Иванъ не знааше какво станахъ синови-тѣ мѣ; тѣжно мѣ бѣ зашто-то са отаѣли отъ тѣхъ, и повече-то зашто-то беше старъ и колничавъ, не рачеше да поврѣка полезно-то имъ. Междѣ това са поколи и нѣкои семейства са наговорихъ да мѣ помогнѣтъ; но въ село-то имаше челоувѣцы корабосърдцы, кои-то отговѣниъ что не рачахъ да мѣ спомо гнѣтъ, подѣ извиненіе че оѣщинѣ-тѣ има много сиромаси, искахъ еще да го пропрѣтѣтъ кѣтъ странникъ, съвѣкъмъ что бѣ поживѣлъ тамо 24 години.

Тогда Иванъ Шмидъ писа на градскій търговецъ това писмо.

„Моли-ж ви са прѣтете ми, 300 фіорини отъ глави-тѣ зашто то самъ старъ и колестенъ безъ да знаи-ж какво станахъ синови-тѣ ми. Вѣроатно че са умрѣли, но и азъ не щѣ да са забави-ж отъ да ги подири-ж въ вѣчностѣ-тѣ.“

„Прашамъ ви что-то искате, отговори търговецъ-тѣ отговѣтъ, ви сте имотни, зашто-то глави-тѣ ви надминахъ комѣхай 2,000 фіорини.“

Селани-тѣ като видѣхъ пары-тѣ отвори-хъ си очи-тѣ и свѣрѣхъ пакъ пріѣтелство съ Ивана Шмидъ и мѣ дѣма-хъ; „вѣла-хъ трѣва да си.“

Но Иванъ Шмидъ при сички-тѣ си пари не беше клѣгодаренъ; желаше да умрѣ за да са свѣре съ синови-тѣ си кои-то считаше за умрѣли.

— Умирамъ самси дѣмаше, и любезна-та рѣка на едного отъ синови-тѣ ми неще да ми склопи очи-тѣ. О! да не оставбахъ са да удалечи отъ мене баримъ малкій Георгі.

Горкій Шмидъ така изоставенъ не умрѣ. Вѣднѣхъ недѣланный прекраснѣй вечеръ като сѣдѣше съ дѣрѣги селани подѣ еднѣ липѣ, не надѣино видѣ едного конника че иде кой-то като са възпрѣкъ прѣдѣ тѣхъ попыта;

— Въ това село има ли нѣкой старецъ да са казва Иванъ Шмидъ?

Селани-тѣ са смаахъ: има казвахъ и ето го той.